

Z OBSAHU	Na kříži, stromu života, je zlo proměněno v dobro. Meditace papeže Františka	04
	Mučedníci nacismu: Křížová cesta polské církve	06
	Podstatné souvislosti. Zamyšlení k roku Božího milosrdenství	08
	Genderová teorie je šílenství. Nad knihou rozhovorů s kardinálem Burkem	11

TRADICE OTCŮ

Z listu svatého biskupa a mučedníka Ignáce Antiochijského Trallanům († po roce 107)

Zachovejte si mírnost a obnovte se ve víře, která je tělem Pána, a v lásce, která je krví Ježíše Krista. Nikdo z vás at' nemá nic proti bližnímu. Nedávejte pohanům příležitost, aby kvůli několika nemoudrým hanobili celou Boží obec. *Běda tomu, pro jehož pošetilost se někteří rouhají mému jménu.*

Buďte tedy hluší, když k vám někdo mluví bez Ježíše Krista, který se opravdu narodil, jedl a pil, skutečně byl pronásledován pod Ponciem Pilátem, skutečně byl ukřižován a umřel před očima nebešťanů, pozemšťanů i těch, kteří jsou v podsvětí. On také skutečně vstal z mrtvých, když ho vzkřísil jeho Otec. A ten stejně vzkřísí i nás, kdo v něj věříme; učiní tak v Ježíši Kristu, bez něhož nemáme skutečný život.

Varujte se tedy těch špatných výhonků, které nesou smrtenosné plody; kdo jich okusí, zemře. Protože takové nevytvářel Otec. Kdyby tomu tak bylo, projevíly by se jako větve stromu kříže a jejich ovoce by bylo nepomíjitelné. Svým utrpením a křížem zve Kristus vás, své údy. Neboť hlava se nemůže narodit bez údů, když Bůh slibuje jednotu, kterou je on sám.

Pozdravuji vás ze Smyrny spolu s Božími církvemi, které jsou tu se mnou a ve všem mě povzbudily na těle i na duchu. Kvůli Ježíši Kristu nosím pouta a modlím se, abych dospěl k Bohu; a ta pouta vás prosí: vytrvejte ve svornosti a ve společné modlitbě. Každý z vás – a zejména kněží – má posilovat biskupa ke cti Otce, Ježíše Krista a apoštolů. Buďte silní v Ježíši Kristu, poddáni biskupovi jako Božím příkázáním a stejně i sboru kněží. A jeden druhého navzájem milujte nerozděleným srdcem.

Věčné sliby sestry Ivy ŠCB. Foto: © Lucie Horníková / Člověk a víra

Žít milosrdenství

Naše kongregace vznikla po třicetileté válce roku 1652 ve francouzském městě Nancy. Starostkami prvních sester bylo pomáhat lidem postiženým morem. Cílem jejich služby nebyla pouze starost o tělo, ale ležela jim na srdci také spása duší. Samy sestry vydané morové nákaze pomáhaly v jejich utrpení s velkým nasazením.

Tehdy v Církvi nebylo možné, aby řeholní sestry vycházely z kláštera a poskytovaly službu potřebným lidem mimo klauzuru. Proto sestry dlouhou dobu žily své povolání bez slibů. Teprve v roce 1679 jim biskup dovolil zasvětit se Bohu slibem milosrdenství. Až později sestry složily slib čistoty, chudoby a poslušnosti. Tak se z malých začátků rozvinula řeholní Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Slib milosrdenství vyjadřuje nejvlastnější poslání naší kongregace.

Řeholními sliby se připodobňujeme Kristu, který žil panickým životem

v chudobě a poslušnosti. Tímto zasvěcením dáváme najevo, že toužíme patřit jedině Bohu a všemu, co není Bůh a jeho vůle, chceme říkat ne. Každá kongregace má své charisma, které je nezaslouženým darem od Boha pro službu lidem. Nám bylo svěřeno charisma milosrdenství a kontemplace. Naším hlavním posláním je žít v těsném spojení s Bohem a zvěstovat jeho milosrdnou lásku světu v konkrétních skutcích lásky.

Ukřižovaný Spasitel je pro nás zdrojem a vzorem nejvyššího milosrdenství. Proto kontemplace Ježíšova života, žité spojení s jeho utrpením nám pomáhá citlivě přistupovat k lidské bolesti a k potřebné proměně našeho srdce. Na naší cestě nás stejně jako naše první sestry povzbuzuje slavení liturgie, adorace Eucharistie a Boží slovo: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nej-

Dokončení na str. 2

Papež František s patriarchou gruzínské pravoslavné církve Iljou II. Foto: <http://m.famigliacristiana.it>

Papež František v Gruzii a Ázerbájdžánu

Ve dnech 30. září až 2. října 2016 papež František vykonal apoštolskou cestu do Gruzie a Ázerbájdžánu. Šlo o jeho druhou návštěvu oblasti Kavkazu v tomto roce. Pozvání přijal od gruzínského pravoslavného patriarchy Ilji II. a dalších náboženských i státních představitelů. Mottem cesty, jejímž výrazným rysem byl ekumenický a mezináboženský rozměr, se stala slova z Janova evangelia „Pokoj vám“.

V gruzínském Tbilisi se papež setkal s představiteli státu a společnosti, s katolíkům a patriarchou celé Gruzie Iljou II. a s asyrsko-chaldejskou komunitou v chaldejském katolickém kostele sv. Šimona. Druhý den byla na programu setkání s kněžími, řeholníky a řeholnicemi a pastoračními pracovníky v kostele Nanebevzetí Panny Marie, s pracovníky charity i těmi, o které pečuje, v domě řádu kamiliánů a poté návštěva Mcchety, někdejšího hlavního města Gruzie, a jeho starobylé katedrály Svecichoveli. V hlavním městě Ázerbájdžánu Baku papež navštívil památník obětí za nezávislost, setkal se salesiánskou komunitou, se šejkem kavkazských muslimů a představiteli dalších náboženství.

Při mši svaté na tbiliském stadionu za účasti asi 7 tisíc lidí papež mimo jiné řekl: „Blahoslavené jsou ty křesťanské komunity, které žijí ryzí evangelní jednoduchostí! Chudé na prostředky, bohaté Bohem. Blahoslavení jsou pastýři, kteří se nevezou na logice mondénního úspěchu, ale sledují zákon lásky: přívětivost, naslouchání a službu. Blahoslavená Církev, která se nesvěřuje kritériím funkčnosti a organizační efektivity a nestará se o návratnost. Malé gruzínské stádce, věnující se činorodé lásce a formaci, přijmi pobídku Dobrého Pastýře, svěř se mu, aby tě zval na ramena a potěšil tě!“

Církev.cz, Ra Vat

Kardinál Schönborn: Obnovme křesťanské dědictví Evropy!

Dokončení ze str. 1

poslednějších bratří, pro mě jste udělali“ (Mt 25,40). „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele“ (Jan 13,15)...

Své povolání nežijeme samy, ale ve společenství sester, kterému naše první sestry odkázaly vzor a ideál Svaté rodiny. Slibujeme, že toto společenství nikdy nepustíme. Řeholní sliby skládáme na jeden rok, několikrát je obnovujeme, než je vyjádříme na celý život.

Na cestě milosrdenství nám Bůh daroval ochránce a vzor ve svatém Karlu Boromejském. Oslovuje nás jeho pokora, chudoba, síla milosrdné lásky, vydanost ve službě člověku, oddanost Církvi...

I dnes jsme povolány k tomu, abychom nikdy nepřestaly hledat a milovat Boha, v němž znovu a znovu nacházíme svou totožnost, hluboký klid a vyrovnanost. Proto i dnes je služba milosrdenství člověku potřebná. Chceme nést i nadále pochodeň Kristova milosrdenství.

SM. Remigie Anna Češíková SCB

Při oslavách památky Jména Panny Marie ve vídeňské svatoštěpánské katedrále se arcibiskup kardinál Christoph Schönborn ostře vyjádřil ke ztrátě evropského křesťanského dědictví. Situaci v Evropě přirovnal k situaci marnotratného syna: „Jsme tak trochu jako on. Promarnili jsme naše dědictví, promarnili jsme křesťanské dědictví, prohýřili jsme ho. A teď se divíme, jak to v Evropě vypadá..., co všechno se s námi děje, že jsme se dostali do potíží. Nejen v ekonomickém smyslu..., ale především v lidském, náboženském, z hlediska víry. Co se s Evropou stane?“

Ale naděje spočívá v Božím milosrdenství: „To si dnes pro Evropu vyprošujeme: Pane, dej nám ještě šanci! Nezapomínej, že jsme tvůj lid. Jak připomínal Mojžíš – je to přece tvůj lid, ty jsi ho povolal, ty jsi ho posvětil, je to tvůj lid. Proto prosíme: Pane, rozpomeň se, že to je tvůj lid. A i když jsme se dostali na scestí a i když jsme dědictví promarnili, Pane, nezavrhuj nás! Nezavrhuj tuto Evropu, která přinesla tolik svatých. Nezavrhuj nás za to, že jsme se stali vlažnými ve víře.“ Šance na křesťanskou obnovu Evropy spočívá podle kardinála Schönborna v nás: když se rozpomeneme na Krista, budeme šířit jeho evangelium a s našimi bližními, i s cizinci, budeme jednat tak, jak nám kladl na srdce – s láskou a odpovědně.

Erzdiecese Wien

RC Monitor si můžete objednat na adrese: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, e-mail: redakce@rcmonitor.cz nebo na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>. Zde se také můžete zaregistrovat, máte-li zájem o pravidelné zaslání zpráv e-mailem. Dále nás najdete na <http://www.facebook.com/ResClaritatisMonitor>. Periodikum je distribuováno zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jedno číslo jsou přibližně 24 Kč, což za rok činí 576 Kč. Všem dárcům Pán Bůh zaplatí. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Rodiny s otcem, matkou a dětmi jsou nejdůležitějšími institucemi

V den slavnosti svatého Václava, mučedníka a hlavního patrona české země, se shromáždily tisíce lidí na staroboleslavském náměstí, aby se zúčastnily slavnostní bohoslužby. Kazatelem poutní mše svaté byl emeritní biskup Kolína nad Rýnem kardinál Joachim Meisner. V mimořádně naléhavé promluvě mj. řekl, že „vědomí, že jsme stvořeni, vrhá silné světlo na naše rodiny. Ony jsou nejdůležitějšími a nejperspektivnějšími institucemi a zřízenými v Evropě. Rodina s otcem, matkou a dětmi je rovněž pravzorem pro všechny další společenské formace, ve státě nebo v Církvi.“

Kardinál Joachim Meisner v úvodní části promluvy upozornil na jednu zásadní nemoc naší doby – ztrátu paměti: „Lidé jsou již po staletí napadeni podobnou nemocí, která nám odňala paměť stvoření. Člověk už neví, odkud přichází, kam jde, jaký smysl má jeho život a jakého povolání se mu dostalo. Co nevím, to mě nepálí, říká jedno přísloví. Když už nevím, odkud přicházím, pak ani nevím, kam jdu a jaký úkol se nachází mezi oním odkud a kam. Lidé odjakživa věděli, že si své bytí nedali sami a že si své dary a talenty nemohli sami vyhledat, takže i takové povolání, k němuž člověk volá sám sebe, se samo o sobě stává nesmyslným a chaotickým. V tom spočívá vlastní podstata všech evropských katastrof.“

Na závěr slavnosti upozornil kardinál Dominik Duka na rozhodnutí České biskupské konference, aby se jubileum 100 let od zjevení Panny Marie ve Fatimě, které připadá na příští rok, slavilo v jednotě s celosvětovou Církví na národní úrovni.

RC, TS ČBK

Beatifikace Anděla z Dachau

V sobotu 24. září byl v německém Würzburgu blahorečen otec Engelmar Unzeitig z kongregace misionářů Mariannahill, který se narodil v roce 1911 v Hradci nad Svitavou (tehdejší Greifendorfu) a zemřel ve svých 34 letech jako mučedník v koncentračním táboře v Dachau. Beatifikační liturgii celebuloval kardinál Angelo Amato, prefekt Kongregace pro svatořečení.

Otec Unzeitig byl zatčen proto, že otevřeně označoval nacismus za ideologii, která je v rozporu s evangeliem a ničí člověka. Byl uvězněn v Linci a poté po zfalšovaném procesu deportován v roce 1941 do koncentračního tábora v bavorském Dachau. Díky jeho otcovské péči o ostatní vězně se mu říkalo Anděl z Dachau. Jeho bezvýhradná láska k Bohu ho vedla k milosrdné lásce k těm, kdo – stejně jako on sám – trpěli a byli ponižováni, svou dobrotou dodával naději zoufalým vězňům v lágru. Aby přinesl útěchu ruským vězňům, přeložil velkou část Nového zákona do ruštiny. Pomáhal těžce nemocným a doprovázel je až do konce. Navzdory nelidským podmínkám se snažil podržet vědomí důstojnosti člověka. Považoval svou situaci za poctu, za privilegium dosvědčovat Kristovu lásku. Síla jeho ducha vzbuzovala obdiv a pomáhala spoluvězňům snášet beznadějnou situaci. Svou službu lásky završil, když se nabídl jako dobrovolník ke službě vězňům nakaženým tyfem. Poté, co se sám nakazil, zemřel opuštěn a bez jakékoli péče. Bývá proto nazýván také mučedníkem lásky a německým Maxmiliánem Kolbem.

Otec Unzeitig je jakousi jiskrou autentického lidství v temné noci nacistického teroru. Ukazuje, že nikdo nemůže vykořenit dobrotu z lidského srdce. Jeho mučednická smrt je svědectvím víry, lásky a síly. Také dnes, stejně jako v dobách otce Engelmara, je Kristova církev diskriminována, pronásledována a ponižována. A děje se to nejen *in partibus infidelium* – mezi nevěřícími –, ale také v Evropě, která často zapomíná na dědictví své křesťanské civilizace. Víra byla pro otce Unzeitiga nejvyšším dobrem a nejvzácnějším pokladem. Prožíval svou situaci vždy ve spojení s Bohem, v modlitbě a s neustálou připraveností milovat bližního, pomáhat mu a těšit ho.

Radio Vaticana

Další zprávy najdete na internetových stránkách <http://rcmonitor.cz>.

SLOVO KNĚZE

Měsíc říjen můžeme považovat za měsíc ochranný. Jeho blížící se příchod ohlašuje svátek svatých archandělů. Zvláště svatý Michael je vzýván k ochraně Církve a před zlými mocnostmi.

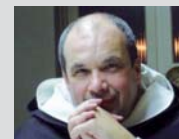
V samotném říjnu nás svou ochranou provází Matka Boží – Královna posvátného růžence. Jistě máme mnozí zkušenost s blahodárnými účinky růžencové modlitby. Pravidelný rytmus růžence přináší věřícímu pokoj a pocit bezpečí. Panna Maria nás unáší do hloubky tajemství Kristova života, kde můžeme čerpat novou inspiraci, odhodlání a sílu. Ona sama nás v různých soukromých zjeveních vybízí k modlitbě růžence na odvrácení hrozcících nebezpečí a za obrácení obranným štítem a také duchovním mečem, kterými přemáháme roztodivné úklady ďábla.

Dalšími našimi ochránci jsou andělé strážní. 2. října slavíme jejich památku. Pán jim svěřil zvláštní úkol bdít nad námi a chránit naši tělesnou i duchovní integritu. Pokud jde o tělo, pomáhají nám překonávat nemoci a vyhýbat se zraněním. Duchovní integritu zajišťuje naše spojení s Pánem. Je-li v centru naší osoby Kristus, pak nás formuje a oživuje jeho Duch, a vše ostatní je dobře seřazeno. Pak se též stáváme odolnými ve víře, stálými v naději a horlivými v lásce. Vše, co konáme v sepeřtí s Pánem, je požehnané. Andělé strážní chrání především toto naše přátelství s Ježíšem. Jsou našimi pomocníky ve chvíli pokušení a snaží se nás udržet na straně dobra.

Pomoc andělů strážných je ještě více aktivována, když je o to prosíme. Společenství svatých nám umožňuje obracet se nejen k vlastním strážným andělům, ale i k andělům strážným druhých lidí a prosit je o ochranu našich bližních. Dnes je zvláště aktuální prosit strážné anděly evropských národů, aby je chránili před zánikem a před totální ztrátou křesťanské identity.

Andělé strážní, ochraňujte nás. Panno Maria Růžencová, oroduj za nás.

fr. Pavel Maria OP

fr. Pavel M. Mayer OP,
rektor baziliky a strážce
hrobu svaté Zdislavy

NA KŘÍŽI, STROMU ŽIVOTA, JE ZLO PROMĚNĚNO V DOBRO

Meditace papeže Františka při ekumenické bohoslužbě v bazilice sv. Františka v Assisi

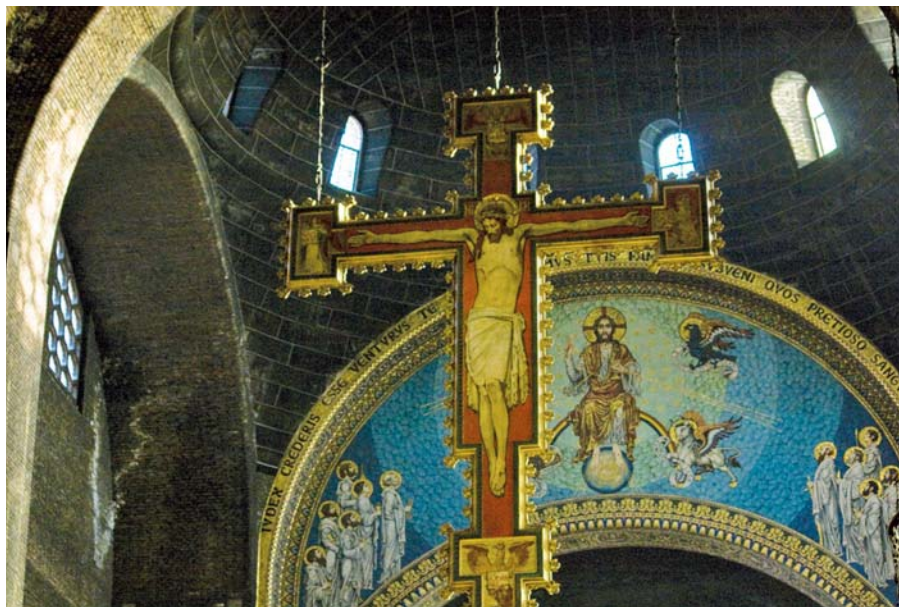

Foto: Flickr, Lawrence OP (CC BY-NC-ND 2.0)

Před ukřižovaným Ježíšem znějí také pro nás jeho slova: „Žízním“ (Jan 19,28). Žízeň je ještě více než hlad výrazem extrémní potřeby lidské bytosti, ale také extrémní nouze. Takto rozjímáme o tajemství svrchovaného Boha, který se z milosrdenství stal ubožákem mezi lidmi.

Láska není milována

Po čem žízní Pán? Jistě po vodě, která je podstatným prvkem života. Především však po lásce, která je pro život neméně podstatná. Žízní po tom, aby nás obdaroval živou vodou svojí lásky, ale také přijal naši lásku: „Vzpomínám na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení“ (Jer 2,2). Propůjčuje však hlas také božskému utrpení, když nevděčný člověk opustil lásku a když – patrně i dnes říká Pán – „opustil pramen vody živé, opustil a kopal si cisterny, cisterny rozpukané, které nemohou udržet vodu“ (Jer 2,13). Je to drama „vyprahlého srdce“, neopětované lásky, drama, které se opakuje v evangeliu, když člověk tiší Ježíšovu žízeň octem, tedy zkaženým vínem. Jak

prorocky lká Žalmista: „V žízni mne napojili octem“ (Žl 69,22).

„Láska není milována“ – to byla skutečnost, která podle některých vyprávění zneklidňovala svatého Františka z Assisi. On se z lásky k trpícímu Pánu nestyděl naříkat a plakat nahlas (srov. *Františkánské prameny*, č. 1413). Tatáž skutečnost by nám měla ležet na srdci, když rozjímáme o ukřižovaném Bohu žíznícím po lásce. Matka Tereza z Kalkaty chtěla, aby ve všech jejich komunitách byl v kapli poblíž kříže nápis „Žízním“. Její odpo-

Z Kristova boku vyšla voda, symbol Ducha, který dává život. Tak ať z nás vychází soucit se všemi, kdo dnes žízní, ať jsme jako „stromy života“, které absorbují nečistotu lhostejnosti a vracejí světu kyslík lásky.

vědí, která tišila Ježíšovu žízeň po lásce, byla služba těm nejchudším z chudých. Pán totiž žízní po naší soucitné lásce a je potěšen, když se v jeho jménu skláníme k nouzi druhých. Na soudu nazve „požehnanými“ ty, kteří dali pít žíznícím a věnovali konkrétní lásku tomu, kdo byl v nouzi: „Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratří, pro mne jste udělali“ (Mt 25,40).

Naslouchat žíznícím

Ježíšova slova nás interpelují, žádají přijetí srdcem a odpověď životem. V jeho „Žízním“ můžeme vnímat hlas trpících, skrytý křik nevinných maličkých, kterým je upřeno světlo tohoto světa, úpěnlivá prosba chudých a těch, co nejvíce potřebují mír. O mír žadoní oběti válek, znečišťujících národy nenávisť a zemi zbraněmi; žadoní o něj naši bratři a sestry, kteří žijí pod hrozbou bombardování anebo jsou nuceni opouštět domov a migrovat do neznáma, připraveni o všechno. To všechno jsou bratři a sestry Ukřižovaného, maličci jeho království, raněné a vyprahlé údy jeho těla. Mají žízeň. Často jim je však – stejně jako Ježíšovi – podáván trpký ocet odmítnutí. Kdo jim naslouchá? Kdo má starost jim odpovědět? Příliš často narážejí na ohlušující mlčení lhostejnosti, sobectví rozmrzelych a neúčast těch, kdo jejich křik o pomoc umlčují tak snadno, jako se přepíná televizní kanál.

Být „stromy života“

Před ukřižovaným Kristem, „Boží mocí a Boží moudrostí“ (1 Kor 1,24), jsme my křesťané povoláni rozjímat o tajemství nemilované Lásky a zahrnovat svět milosrdenstvím. Na kříži, stromu života, je zlo proměněno v dobro. Také my, učedníci Ukřižovaného, jsme povoláni být „stromy života“, které absorbují nečistotu lhostejnosti a vracejí světu kyslík lásky. Z Kristova boku vyšla voda, symbol

Ducha, který dává život (srov. Jan 19,34); tak ať z nás vychází soucit se všemi, kdo dnes žijí.

Pán ať nám dá, abychom jako Maria pod křížem byli spojeni s ním a nablízku trpícím. Ať v přiblížování k těm, kdo

dnes žijí jako ukřižovaní, a čerpáním moci lásky z Ukřižovaného Vzkříšeného stále více roste harmonie a společenství mezi námi. „Jen on je náš pokoj“ (Ef 2,14), on přišel zvěstovat pokoj blízkým i vzdáleným (srov. Ef 2,17). Ať nás

všechny opatruje v lásce a shromažďuje v jednotě, ke které putujeme, abychom – jak si on přeje – „byli jedno“ (Jan 17,21).

Přeložil P. Milan Glaser SJ

Radio Vaticana

(Mezilitulky redakce)

DUCHOVNÍ SKUTKY MILOSRDENSTVÍ

4. Napravovat hřešící. 5. Odpouštět urážky.

K nejtěžším skutkům milosrdenství patří napravování hřešících a odpouštění urážek. Obojí od nás vyžaduje chudobu ducha, hlubokou pokoru a nezměrnou trpělivost.

Napravovat hřešící

Zodpovědnost za napomínání hříšníků vyjadřuje Ezechiel: „Když se odvrátí spravedlivý od spravedlnosti a bude se dopouštět bezpráví, položím mu do cesty nástrahu a zemře. Jestliže jsi ho v jeho hříchu nevaroval, zemře a nebude pamatováno na jeho spravedlnost, kterou konal, ale za jeho krev budu volat k odpovědnosti tebe“ (Ez 3,20). I v Novém zákoně svatý Pavel nabádá: „Kárejte lidi nespořádané...“ (1 Sol 5,14) A vede ke zvláštnímu uznání těch, kteří napomínají (srov. 1 Sol 5,12).

Ovšem ten, kdo napravuje druhé, by sám měl být bezúhonný: „Jsi přesvědčen, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kdo jsou ve tmě, vychovatelem nerozumných, učitelem nedospělých, poněvadž máš v Zákoně pravidlo pravého vědění. Ty tedy jiného učíš, a sám sebe neučíš? Kážeš, aby se nekradlo, a kradeš? Říkáš, že se nemá cizoložit, a cizoložíš? ... Zákonem se honošíš, a přestupováním Zákona Boha zneuctíváš?“ (Řím 2,19–22) Také nemůže druhé vychovávat z pozice pýchy. Svatý Filip Neri i svatý František vyznávají, že není hříchu, jehož by se nemohli dopustit, kdyby je nechránila Boží milost. „Domnívá-li se kdo, že stojí, ať si dá pozor, aby nepadl“ (1 Kor 10,12). O svatém Dominiku se traduje, že napomínal takovým způsobem, že provinilec byl více zahanben světcovou pokorou než vlastním pokáráním.

Foto: Flickr, ramtopsrac (CC BY-NC-ND 2.0)

Odpouštění a snášení urážek se dá v plnosti pochopit jedině ve světle Kristova kříže.

Nejúčinnější je povzbudit ty, kdo potřebují napomenutí, ke spolupráci s darem Ducha Svatého bázně Boží. Tento dar doplňuje nedokonalosti ctnosti umírněnosti tím, že koriguje žádostivost a nezřízené impulsy srdce. Podle svatého Augustina se řadí k blahoslavenství chudých v duchu, kteří se zříkají pozemských rozkoší a poct, ale jsou paradoxně

nejbohatší, protože jejich je nebeské království (srov. Mt 5,3).

Dar bázně Boží nemá nic společného s otročským strachem z Božích trestů. Jedná se o synovskou bázeň, úctu, oddanost, která odvede hřešícího ze špatné cesty a dá vzrůst touze po křesťanské dokonalosti.

Odpouštět urážky

Jak učí zkušenost, odpouštět urážky a trpělivě snášet bezpráví jsou nejtěžší skutky milosrdenství. Vyžadují usilovné uplatňování ctností. Svatý apoštol Pavel píše: „Buďte všestranně pokorní, mírní a trpěliví; snažte se navzájem v lásce a horlivě se snažte zachovávat jednotu ve smýšlení spojeni poutem pokoje“ (Ef 4,1–3). Cílem ctnostného jednání je tedy vnitřní pokoj, který umožňuje vzájemné sjednocení i jednotu se samotným Bohem, v čemž záleží lidské štěstí. Láska k Bohu přitom není dispensovatelná od lásky k bližnímu. Svatý Jan upozorňuje: „Kdo nemiluje svého bratra, kterého vidí, nemůže milovat Boha, kterého nevidí“ (1 Jan 4,20). A bohumilá láska k bližnímu se nutně musí projevat odpouštěním a tolerancí křivd.

Ve slově „odpuštění“ slyšíme „pus-tit, vypustit, propustit, rozpustit, pustit od sebe“. To je přesný překlad latinského *dimittere, remittere*. Význam je, že v sobě vypustím, propustím, rozpustím, uvolním zlo způsobené mně druhou osobou.

Prostě odešlo zlo tam, kam patří: do nicoty. Aby totiž zlo mohlo existovat, potřebuje nositele, na němž by se projevoval daný defekt, trhlina. Tím nositelem je naše mysl, naše vůle, představitivost, emoce, paměť. Nelze mluvit o odpuštění, když slyšíme: „Já mu tedy odpouštím, ale budu si to pamatovat.“ Jinak by zlo pokračovalo mstou, snahou poškodit druhého a pokud možno více, než jaká je moje újma.

Už Starý zákon klade pomstě limity (srov. Ex 21,24). Teprve Nový zákon však dává v plnosti pochopit zastavení laviny zla: „Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Oko za oko a zub za zub.‘ Ale já vám říkám: Neodporujte zlému. Spíše naopak: Když tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou; a tomu, kdo se chce s tebou soudit a vzít tvé šaty, tomu nech i plášť...“ (Mt 5,38–40) Podobně mluví apoštol Pavel: „Nezjednávejte si svoje právo sami, moji draží, ale nechte Boha, aby on spravedlivě potrestal. Stojí totiž v Písmu: ‚Mně patří pomsta, já odplatím, praví Pán‘“ (Řím 12,19).

Odpuštění a snášení urážek se dá v plnosti pochopit jedině ve světle Kristova kříže. Bůh nám v Kristu projevil své nevýslovné milosrdenství a odstranil hřích, který nám bránil v obšťastňujícím sjednocení s ním, proto také my jsme

povinni odpouštět: „Služebníku ničemný! Celý dluh jsem ti odpustil, protože jsi mě prosil. Neměl ses tedy i ty smilovat nad svým druhem, jako jsem se smiloval já nad tebou?“ (Mt 18,32–33) Podobně píše svatý Pavel Kolosanům: „Snášejte se a navzájem si odpouštějte, má-li kdo něco proti druhému. Pán odpustil vám, proto odpouštějte i vy“ (3,13–14).

Hrozí nebezpečí, že i věřící zachvátí mentalita světa, která toleruje velké zlo poškozující církev a společnost, ale v posedlosti tzv. lidskými právy nesnese ani drobnou urážku.

Aby však nevznikla mýlka: Pojem „hřích“ je vyhrazen urážce Boha. My nemůžeme odpouštět hříchy, ale pouze urážky vůči nám. Ovšem i zjevně hříšné jednání vůči Bohu se nás dotýká jako osobní újma, nakolik porušuje také přirozený řád. Jako bytosti stvořené pro život ve vztazích máme právo na sociálně zdravé klima. Proto se vnitřně bouříme,

když se homosexuálové veřejně vychloubají, že páchají sodomský hřích.

Obvykle se ovšem snažíme přizpůsobit uměle vyráběnému veřejnému mínění. S tím se ale odvěký nepřítel nespokojí. Žádá, aby se Kristova pravda upravila podle názorů silně sekularizované společnosti a aby se i v Církvi smrtelné hříchy bagatelizovaly.

Naproti tomu jsme svědky, že se soudy zabývají i malichernými osobními spory. To svatý apoštol Pavel kárá: „Vůbec už je to u vás zlořád, že mezi sebou vedete soudy. Proč raději nesnášíte bezpráví? Proč raději netrpíte škodu? Ale místo toho sami působíte bezpráví a škodu, a to bratřím“ (1 Kor 6,7–8). Hrozí nebezpečí, že i Kristovy následovníky zachvátí mentalita světa, která toleruje zlo působené velkému společenství hrstkou mocných, kdežto v pýše a posedlosti tzv. lidskými právy nesnese ani drobnou urážku nebo bezpráví vůči sobě samým.

P. Filip M. Stajner

P. ThLic. Filip Antonín Maria Stajner, člen Sdružení kněží a jáhnů sv. Dominika, v roce 2000 vážně onemocněl ALS, dnes je ochrnutý na celé tělo

MUČEDNÍCI NACISMU

Křížová cesta polské církve

Katolická církev v Polsku zažila během šesti let hitlerovské okupace nejstrašlivější pronásledování ve 20. století, jemuž se nevyrovnala ani pozdější komunistická perzekuce. Katoličtí Poláci se jako první v Evropě s plnou podporou svého episkopátu postavili nacistickému agresorovi na odpor se zbraní v ruce, což Hitler nikdy nezapomněl. Polský národ se stal v očích nacistů po Židech a Romech tře-

Polská katolická církev, k níž se hlásila a s níž spojovala svůj patriotismus většina Poláků, posilovala odpor proti nacistickým okupantům. Proto musela být zlikvidována na prvním místě.

tím kandidátem vyhlazení. Protože katolická církev, k níž se hlásila a s níž spojovala svůj patriotismus absolutní většina Poláků, posilovala aktivní i pasivní odpor proti okupantům, musela být zlikvidována právě ona na prvním místě.

Župa Povartí

Nacistické Německo se na základě tzv. Molotov-Ribbentropova paktu „rozděl-

ilo“ o území nezávislé Polské republiky se Sovětským svazem. Na teritoriu, jež připadlo jeho správě, zřídilo dvě administrativní části. První se nazývala „Warthegau“ (Povartí) s hlavním městem Poznání a byla přičleněna k říši jako jedna z tzv. „říšských žup“. Druhá s hlavním městem Krakovem se stala tzv. „Generální gubernií“, tj. územím spravovaným jako dobyté a okupované.

Do župy Povartí, před válkou obývané převážně Poláky, bylo hromadně přesídlováno německé obyvatelstvo a polské i židovské vyháněno do Generální gubernie. Ti Poláci, kteří v Povartí zůstali, byli koncentrováni do ghatt podobně jako Židé. Směli vykonávat jen podřadné práce. Staří, nemocní a neschopní větších výkonů byli rovnou stříleni. Kněze a řeholní osoby, pokud nestačili včas odejít do gubernie, gestapo odváželo rovnou do koncentračních táborů, biskupové byli vypovězeni do gubernie, kde museli pobývat v internaci.

V Povartí byly zavřeny všechny katolické kostely. Nacistická propaganda předkládala tuto župu jako „vzor“ budoucího řešení vztahu režimu ke katolické církvi. Katolické chrámy byly buď proměněny v muzea a skladiště, nebo vyhozeny do vzduchu. Poláci pobývající v Povartí nesměli mít žádnou příležitost k účasti na katolických bohoslužbách. Když hlídka našla u někoho z nich růženec, svatý obrázek nebo medailónek, končilo to buď koncentrákem, nebo zastřelením. Nekompromisní poprava následovala vždycky, když gestapo odhalilo, že se nějaká skupinka osob schází ke společným modlitbám nebo jestliže někdo rozšiřoval katolický katechismus či jinou duchovní literaturu, což bylo v Povartí striktně zakázáno.

Generální gubernie

Tady na rozdíl od Povartí mohla církev legálně existovat, ale pouze jako umírající pacient. Okupační správa v čele s gubernátorem Hansem Frankem usilovala o podřezání duchovních kořenů polského národa, proto zahájila tažení proti polské inteligenci. V zemi byly zavřeny všechny vysoké a střední školy, mnoho jejich pedagogů se octlo bez jakékoli žaloby a soudu v koncentračním táboře. Totéž se týkalo i duchovenstva. Likvidace středního a vysokého školství postihla samozřejmě i teologické fakulty a kněžské semináře. Polský národ měl být bez kněží.

Jakákoli náboženská aktivita byla krutě postihována. Hitlerovská okupační správa zlikvidovala všechny katolické spolky, neexistovala žádná katolická literatura, tisk ani školy. Věřící se nesměli

scházet v bytech k modlitbám růžence nebo k četbě Písma svatého, to byl trestný čin, za nějž následoval v tom lepším případě koncentrační tábor.

Gestapo postupně zatýkalo jednotlivé kněze, aniž se vůbec namáhalo zformulovat nějaké obvinění. To souviselo s tajným plánem gubernátora Franka, o němž vypověděli po válce před soudem svědkové. Šlo o to, aby prostým Po-

Kardinál August Hlond. Foto: Wikipedia

Když gestapo odhalilo, že se nějaká skupina osob schází ke společným modlitbám nebo že někdo rozšiřuje katolický katechismus či jinou duchovní literaturu, následovala poprava.

lákům byla postupně znemožněna z ryze technických důvodů účast na nedělní liturgii. Gestapo si vytypovalo vesnici, v níž zatkl na základě převážně vykonstruovaných důvodů faráře i s kaplany. Sousední farnost, kde se konaly bohoslužby, byla přitom vzdálena někdy až 20 km. Autobusová doprava nefungovala a pokud tam nevedla železniční trať (ale i tady okupační správa upravovala jízdní řády tak, aby obyvatelé nestihli bohoslužby), stala se pro dotyčné venkovany pravidelná účast na nedělní mši

svaté prakticky nemožnou. Biskupství přitom nemohlo obsadit farnost, z níž gestapo odvedlo všechny kněze, jiným duchovním, neboť ho nemělo, noví nepřicházeli, protože semináře byly zavřeny, a z kněží v aktivní službě značná část pobývala ve vězení.

Kardinál Hlond

Všechny tyto skutečnosti uvádí roku 1940 ve svém manifestu polský primas kardinál August Hlond, který po obsazení Polska Němci uprchl do Francie a poté do Vatikánu. Byl osobně přítomen i projevu papeže Pia XII. k polské kolonii v Římě 30. září 1939, v němž náměstek Kristův povzbudil polský národ, že i on se dočká po této porážce svého „vzkříšení“. Na podzim téhož roku papež Pius XII. ve své nástupní encyklice *Summi Pontificatus* napsal: „Krev nesčíslných lidských bytostí, dokonce i těch nebojucích, pozvedá smutný bolestný pláč, zvláště u jednoho milovaného národa, Polska... Má právo na lidskou a bratrskou přízeň světa a očekává v důvěře v mocnou přímluvu Panny Marie, Pomocnice křesťanů, hodinu vzkříšení...“

Kromě primasa Hlonda pobývali v exilu ještě další dva polští biskupové. Z ostatních více než třiceti jich osm bylo buď popraveno, zavražděno, nebo zahynuli v koncentračních táborech, dalších deset pobývalo ve vězení nebo v internaci. Na svobodě tak mohla působit pouze menšina polského episkopátu, zde vynikl především krakovský arcibiskup Adam Sapieha.

PhDr. Radomír Malý

PhDr. Radomír Malý,
historik a publicista

Použitá literatura:

Die Geschichte des Christentums XII, Herder, Freiburg 1992
Hoffmann Bedřich: *A kdo vás zabije*, Společenské podniky, Přerov 1946
Löw Konrad: *Die katholische Kirche und NS Regime*, München 1991
Madajczyk Czesław: *Polityka III. Rzeszy w okupowanej Polsce*, PAN, Warszawa 1970

PODSTATNÉ SOUVISLOSTI

Zamyšlení k roku Božího milosrdenství

Jaký je správný křesťanský pohled na lidský život a na lidské konání? Takový, kterému nás učí letošní rok Božího milosrdenství. Kristus se z lásky k nám za nás obětoval – chápeme, co pro nás udělal?

Vyznání hříchů

Každý katolický křesťan vysloví alespoň jedenkrát týdně tato slova: „Vyznávám se všemohoucímu Bohu a vám všem, že často hřeším, myšlením, slovy a skutky a nekonám, co mám konat. Je to má vina, má velká vina...“ Míra vážnosti, s jakou toto vyznání konáme, odpovídá hloubce našeho duchovního života. Pokud jdeme do kostela jenom proto, že se v něm cítíme báječně a povzneseně a že se po absolvování oné nezbytné ceremonie zvané mše svatá konečně dostaneme k tomu podstatnému – k přátelskému hovoru s druhými před kostelem či u farní kávy, pak patrně uvedená slova recitujeme jako naučenou básničku, na jejíž obsah se už nemusíme příliš soustředit. Když se ale opravdu zamyslíme, co jimi na sebe přiznáváme, naše čistě prožitkové křesťanství může utrpět spásný šok.

Po tolika letech pravidelných nedělních návštěv kostela už bez jakýchkoli problémů Bohu i druhým obřadně sdělujeme, že se v životě často dopouštíme hříchů ve všech oblastech našich činností i v našich nečinnostech. A automaticky k tomu přidáváme, že je to naše vina, dokonce velká vina. Nepochází nám smysl těchto slov a připravujeme se o správnou dispozici k dalšímu slavení mše svaté.

Jsme-li sami před sebou upřímní, musíme se s tímto vyznáním zcela ztotožnit. Hřešíme dnes a denně a snažíme-li se na naše mravní defekty aktivně reagovat, vstupujeme do jednoho velkého a nekončícího zápasu s naší slabostí a špatností. Proč vlastně hřešíme? Tato otázka je namístě, protože nejsme-li na tom už tak špatně, že si své defekty omlouváme, zakoušíme v sobě bolestný rozkol mezi našimi úmysly a výsledky našeho jednání. Svátý apoštol Pavel výstižně vystihuje vnitřní rozdráženost člověka ve svém listě Římanům: „Nechápu, co dělám. Vždyť ne-

konám to, co chci, ale dělám to, co nenávidím. Když tedy dělám to, co nechci, dávám tím za pravdu Zákonu, že je dobrý. Ale pak už to nedělám já, nýbrž hřích, který ve mně sídlí. Jsem si vědom, že ve mně... dobro nesídlí. Vůli sice mám, ale dobro konat nedovedu. Neboť nekonám dobro, které chci, nýbrž dělám zlo, které nechci. Jestliže tedy konám to, co nechci, nedělám to už já, ale hřích, který sídlí ve mně. Shledávám tedy, že je to jako pravidlo: třebaže chci dělat dobro, vyjde mi z toho zlo. Jako člověk radostně souhlasím s Božím zákonem. Pozoruji však, že je v mých údech jiný zákon, který odporuje zákonu

Jsme hříšníci, a proto se utíkáme se ke Kristu. Dobro není v nás, ale v něm, a pokud je v nás něco dobrého, je tomu tak jen díky jeho milosti a pomoci.

mého rozumu a dělá ze mě zajatce zákona hříchu, který vládne v mých údech. Já nešťastný člověk!“ (Řím 7, 15–24).

Toto je pravá a přirozená situace člověka. Dějiny znají různé návraty k přírodě a k přirozenému způsobu života, které člověku slibují osvobození od nepřirozených pokřivení a disharmonií. Křesťanské poselství ukazuje, že návrat k přirozenému životnímu stylu ještě není žádnou výhrou.

Sókrates rozlišoval mezi lidským chtěním a přáním. Učil, že všichni lidé nutně chtějí dobro, protože vůle je k dobru nutně nasměrována. Ale protože se člověk v identifikaci dobra často mýlí a přeje si dobra pouze zdánlivá, vychází mu z jeho splněných snů a přání jen bolest a žal. Velký řecký filosof upozorňoval na to, že problém leží v lidské neznalosti

dobra – kdybychom ho znali, nutně bychom ho nejen obecně chtěli, ale také si ho zcela konkrétně přáli a uskutečnili ho. Lidské životy by pak byly mnohem šťastnější a spokojenější. Svátý Pavel zastává ještě radikálnější pohled. Ukazuje, že i když člověk dobro konkrétně poznává a upřímně si jeho realizaci i přeje, kýžený výsledek se stejně nedostavuje. Nemáme totiž sílu k uskutečňování dobra, nedosahujeme toho, co chceme a co si přejeme.

Citovaná pasáž z listu Římanům jde ke zdroji našeho hříšného jednání a nekonání. Je jím onen hřích, který „sídlí v našich údech“. Apoštol má na mysli tzv. prvotní neboli dědičný hřích, jehož stopa v nás spočívá v hlubokém defektu té nejniternější dimenze našeho lidského bytí – naší přirozenosti. Ze zkaženého zdroje nevytéká čistá voda, třebaže po tom velmi silně toužíme. Proto také v našich každodenních životech kupíme jeden hřích na druhý. Vyznáváme-li, že je to „naše velká vina“, znamená to, že nejde jen o malá provinění. Každý z nás koná velké zlo už jen tím, že nekoná to, co konat má.

Pravá povaha hříchu

Teologové definují hřích jako *avversio a Deo et conversio ad creaturam* – odklonění se od Boha a přiklonění se k tvorům. Nezdá se tedy, že by byl hřích něčím příliš dramatickým. Vždyť tvorové jsou tak krásní, jsou nositelé hodnot, takže pokud se k nim přikloním a zapomenou přitom na Boha, nekonám sice tak velké dobro, jako kdybych bral na Boha zřetel, ale nějaké dobro přece jen činím. Jsou-li tvorové dobří, nemůže být zájem o ně něčím špatným! Nakonec nám z toho vyjde, že můžeme být dobří i bez Boha. Pokorně sice uznáme, že světci dobyli samotné vrcholy života, ale neholdáme zcela upřímně dobrou kvalitou jednání lidem, kteří v žádného Boha nevěří

anebo v něj mají jen vlažnou a „rozumně nepřehnanou“ víru.

Uvedené pojetí hříchu nevisí jen tak ve vzduchu. Naopak, vyrůstá z mohutného metafyzického pozadí. Když mluvíme o „tvorech“, míníme tímto označením všechny konečné skutečnosti. Filosofický pohled na ně vede k závěru, podle něhož nic konečným způsobem jsoucí nemá poslední důvod své existence, svých vlastností a činností v sobě, nýbrž mimo sebe. Vše konečné je radikálně bytostně závislé na jiném od sebe. Jinými slovy, vše omezené je stvořené – má své bytí ne ze sebe, nýbrž od jiného. Toto „jiné“ nemůže být také konečné, protože pak by i pro něj platila logika stvořenosti (radikální závislosti). Tvůrčí příčina věcí a osob je tudíž *nekonečná*, a proto i zcela nezávislá. Ono dobro tvorů, které má ospravedlnit i dobro vůle přikloněné k nim, pochází z původního tvůrčího zdroje – z Boha. Uznávat a milovat dobro tvorů a přitom neuznávat a nemilovat Boha je zneuznáním bytí a dobroty samotných tvorů, které bez Tvůrce jednoduše nejsou možné.

Vedle nekonečnosti Boha je přirozený rozum člověka schopen pochopit i další Boží atribut – jeho dobrotu, která je absolutní. Bůh je Absolutní Dobro, protože má veškerou pozitivitu svého bytí ze sebe (*a se*) a ne od jiného (*ab alio*). Slovo „absolutní“ znamená „absolutum“, „od-dělený“ – Bůh je dobrý odděleně (tj. nezávisle) na jiném od sebe (na tvorech), tvorové jsou naopak dobří jen ve vztahu ke svému bytostnému zdroji, odkud jim jejich dobro (primárně jejich bytí) pramení. Můžeme tyto poměry vyjádřit i jinak: *mimo Boha neexistuje žádné dobro*, a pokud hovoříme o bonitě tvorů, pak nelze přehlížet, že je jim vlastní pouze participativně, jen díky účasti na původní bonitě Tvůrce.

Dobrý Bůh a zlo pekla

Křesťanství navazuje na tyto rozumově ověřitelné pravdy a přichází s útěšným a zároveň děsivým poselstvím: Bůh je absolutní Dobro a Láska. Dobro a lásku chápeme jako pozitivní kvality. Proč by tedy toto poselství mělo mít svůj děsivý aspekt? Hrůznost tohoto pojetí Boha spočívá přesně v tom, co jsme právě zmínili – mimo takového Boha není žádné dobro, které by

Foto: Flickr, BostonCatholic (CC BY-ND 2.0)

nebylo dáno spojením s ním. Představte si situaci, v níž jsou dobro a láska pocházející od Tvůrce nepřítomné. Co by se stalo, kdyby z lidské společnosti tyto kladné hodnoty zcela vymizely, kdyby byla úplně přetržena vazba mezi přirozenou rovinou

Kristovou obětí jsme byli vytrženi z místa, kam bychom bez jeho lásky nutně směřovali a kde bychom bez jeho pomoci skončili – v místě zoufalé nenávisti, vraždění a trvalého mučení.

našich životů a jejich původním Pramenem? Zlo a nenávist by se rozrostly do nepředstavitelných rozměrů. Zločiny, zášť, mučení, brutalita a nepopsatelná bestialita by byly na denním pořádku. Děsivost absolutně dobrého a láskyplného Boha je dána důsledky jeho odmítnutí, důsledky odklonu od něj, a tedy důsledky hříchu – jde totiž o odklon od dobra a lásky ke zlu a nenávisti. A je-li tento odklon zásadní (těžký neboli smrtelný hřích), jsou jeho důsledky katastrofální.

Představme si dále, že se nějaká svobodná bytost odkloní od nekonečně dobrého Boha definitivním způsobem. Jaký

následek nastává? Pád do stavu, který je přesným opakem účasti na Božím životě, a je tudíž nezbytně nekonečným zlem. Ne nekonečným ve smyslu intenzivním – takové zlo není konečný tvor pro svou bytostnou omezenost schopen nést –, nýbrž ve smyslu extenzivním – jeho trvání je bez konce. Křesťanství v tomto ohledu mluví o věčném zavržení. Jeden můj přítel se kdysi pohoršoval nad vízelemi některých světců, kteří měli zážitek pekla. S hrůzou popisovali strašlivost tohoto stavu – bytosti propadlé čiré nenávisti, jejichž životní náplní bylo vzájemné mučení s nepředstavitelnou krutostí, stále a bez konce. Můj přítel to okomentoval – „děkuji za takového ‚dobrého‘ Boha, který něco takového dopouští“. Fakt je ovšem ten, že peklo je *nevyhnutelným důsledkem absolutní dobroty Boha*. Je nutným důsledkem toho, že mimo něj je pouze zlo nepředstavitelných rozměrů. A Bůh s tím nemůže vůbec nic dělat – v tom spočívá naprostá děsivost existence absolutně dobrého a láskyplného Boha.

Nebe pro dobré křesťany?

Tyto úvahy nás přivádějí zpět k našemu výchozímu bodu – k vyznávání našich hříchů. Hřích je také děsivou záležitostí, protože je odklonem od dobra a lásky, a tedy přímou vstupenkou do pekla. Peklo je místem zločinu, vraždění, hnisu. A hřích má také tyto propriety – je

zločinem, spolčením s tím, který je lhářem a vrahem od počátku, hnusností. Být hříšníkem znamená být zločincem a hnusným člověkem. Záleží samozřejmě na stupni hříchu, ale i lehké provinění je jen nástupní plochou do říše temnoty. Dnešní kritikové křesťanství neopomínají připomínat, že toto náboženství je zvláště nesnesitelné pro svůj urážlivý nárok na výlučnost. „Vy křesťané,“ můžeme slyšet, „si myslíte, že jste lepší než všichni ostatní. Myslíte si, že přijдете do nebe, kam patří jenom ti dobří. Jako křesťané se tedy musíte nutně chápat jako dobří, jinak byste nemohli v nebe vůbec doufat. My nevěřící máme smůlu, protože podle vás nejsme tak dobří, abychom měli na nebe nárok. Pokud tuto argumentaci nepřijímáte a vyhrazujete i nám nevěřícím místo ve vašem nebi, pak musíte přijmout logický důsledek neplatnosti úvahy o exkluzivitě vašeho náboženství – je totiž zcela jedno, zda člověk v Krista věří či nikoli, protože to nemá vliv na úroveň jeho života, která má být pro vstup do nebe rozhodující“.

Tato argumentace má svoji logiku, ale spočívá na mylném předpokladu. Člověk nevyznává svou víru v Krista a nestává se křesťanem proto, že se považuje za dobrého, lepšího než ti ostatní, nýbrž právě naopak! Právě proto, že jsme zločinci (hříšníci), utíkáme se ke Kristu. Dobro není v nás, ale v něm, a pokud je v nás něco dobrého, je tomu tak jen díky němu, díky jeho milosti a pomoci. Jen špatnost je naším výlučným dílem a vlastnictvím.

Tím se dotýkáme hranice, která odděluje křesťanský a nekřesťanský způsob života. Svatý Pavel zmiňoval ve výše citované pasáži Zákon. Zákon (Desatero) zosobňuje pravidla správného jednání. Jednání je správné tehdy, když vede k cíli života. *Lex est via ad finem* – zákon je cesta k cíli. V textu se hovořilo o posledním cíli lidského života – o Bohu – a Desatero je cestou, která k němu vede. Abychom na konci našich životů dosáhli Boha, stačilo by dodržovat požadavky Desatera, tj. vlastně požadavky přirozeného mravního zákona. Jsme toho však schopni?

Apóstol Pavel zdůrazňuje porušenost naší přirozenosti, čímž je dána i neschopnost jednat v souladu s naší přirozeností.

Přiznám se, že mne vždycky děsila Kristova slova: „Někdo se ho zeptal: Pane, je málo těch, kdo budou spaseni? Řekl jim na to: Usilujte o to, abyste vešli těsnými dveřmi! Říkám vám: Mnoho se jich bude snažit vejít, ale nebudou moci. Jakmile se pán domu zvedne a zavře dveře a začnete tlouci na dveře a volat: ‚Pane, otevři nám!‘, odpoví vám: ‚Neznám vás, odkud jste‘“ (Lk, 13,23–25). Vstup do života s Bohem je uzavřen nejen těm, kdo se během svého života o Boha vůbec nezajímali, ale i těm, kteří se snažili k němu dospět! Není to alarmující zjištění?

Foto: Flickr, BostonCatholic (CC BY-ND 2.0)

Oběť přinesená z Kristovy lásky a milosrdenství je naše jediná naděje.

Náš život může být celý prolnut náboženskými aktivitami, naše snahy mohou být usilovné a horečné, a přesto můžeme na posledním soudu zcela propadnout! Někteří světci na základě jim poskytnuté milosti varovali, že peklo je plné křesťanů, kněží i biskupů. Je-li to pravda, jak je to možné?

Jde o to stát na správné straně uvedené hranice, která probíhá mezi křesťanským a nekřesťanským postojem. Dejme tomu, že někdo založí nějaký charitativní řád, že bude konat skutky milosrdenství, že jeho pastorační a evangelizační činnost bude obrovská a úspěšná. Nakonec stane před Božím soudem s přesvědčením, které se dá vyjádřit slovy: hle, co všechno dobrého jsem v životě vykonal, Bůh mi musí umožnit vstup do jeho nekonečně dobrého a bohatého života. Celý život jsem se tolik snažil, nemusím se ničeho bát. Jenže právě na tento postoj se vztahují výše zmíněná slova: „Mnoho se

jich bude snažit vejít, ale nebude moci.“ Nesprávný vnitřní postoj může všechno zkazit, protože to, co bylo navenek dobré, nevyváželo z „čistého srdce“.

Učitelé duchovního života poukazuje na to, že na dobro konajícího člověka číhají četná úskalí a nebezpečí. Chválné zalíbení v dobrém a ctnostném životě snadno sklouzává v sebe-zalíbení. Toto riziko dosahuje svého maxima právě v momentě, kdy lidé, kteří během života vykonal mnoho dobrých věcí, předstupují před Boží soud. Pokud si tyto dobré skutky připíšou na své vlastní konto a na jejich základě vnesou nárok na nebe, jsou ztraceni. Neboť v takovém případě nechápou, jaká je situace padlého člověka a jakou roli hraje Boží milost a milosrdenství v jeho životě.

Pád člověka a jeho vykoupení

Jaký je tedy správný křesťanský pohled na lidský život a na lidské konání? Takový, kterému nás učí letošní rok Božího milosrdenství. Tím, že nejsme schopni dodržovat Zákon, upadáme do nesčetných hříchů a patříme do pekla. Pro moderního křesťana je to skandální a nepřijatelné tvrzení, ale přitom se jedná o naprosto elementární pravdu křesťanské víry. Podle Písma byl člověk stržen ke hříchu vzbouřeným andělem, satanem. Logika jeho vražedného postupu není složitá. Je mu jasné, že Bůh je spravedlivý a že nutným důsledkem odklonu od něj je pád do zla. Pečlivě promyšleným útokem na člověka mu chtěl připravit stejný osud, jaký si přivodil svým vlastním rozhodnutím proti Bohu. Víme a sami na sobě každodenně zakoušíme, že jeho krutá lest byla úspěšná. Satanova škodolibost musela být po pádu člověka obrovská, neboť velmi dobře věděl, že člověka nutně stihne úděsný trest časný i věčný smrti a že ani Bůh s tím už nemůže nic učinit. Neměnný metafyzický zákon totiž jednoduše říká, že mimo Boha je jen zlo. A člověk byl mimo Boha lstivým manévrem vykořeněn. Vítězství satana a nepřátel Boha se zdálo naprosté.

Křesťanství učí, že Bůh pro tuto lidsky bezvýchodnou situaci našel nečekané řešení. Řešení, které nečekal ani člověk a o to méně jeho pradávny svůdce. Bůh se stal v Kristu člověkem, vzal

na sebe lidskou přirozenost a v ní a díky ní vytrpěl všechny důsledky odpadu člověka od Boha. Kdyby byl Kristus pouhým člověkem, nemohl by na sobě nést trest za hříchy všech lidí. Jeho lidství je však spojené s jeho božskou Osobou a tím získává kapacitu k tak nezměrnému utrpení, které do sebe soustředí bolest všech věků. Jeho nepředstavitelně strastiplná smrt na kříži znamenala řešení tragického problému člověka bez omezení onoho metafyzického zákona. Neboť důsledky hříchu byly člověkem do krajnosti vytrpěny, člověk byl po zásluze potrestán, ale trest ve své plné tíži nedopadl na nikoho z nás, ale na něj, Bohočlověka Ježíše Krista, který ho svobodně přijal za nás za všechny. Jeho obětí byla a je zástup-

ná. Jeho obětí jsme byli vytrženi z místa, kam bychom bez jeho lásky nutně směřovali a kde bychom bez jakékoli pomoci skončili – v místě zoufalé nenávisti, vraždění a trvalého mučení.

Tyto skutečnosti se se stále větší zřetelností začínají rýsovat na pozadí současných událostí ve světě. Strašlivá utrpení a smrt, které v nich vyjevují nebývalou krutou tvář, představují jen chabý stín toho, co se děje v pekle. Podobně vše dobré a krásné na této zemi je jen slabým odleskem nebeské reality.

Nedokážeme si ani zdaleka představit, co pro nás Kristus učinil. Ve večera-dle se svých učedníků zeptal: „Chápete, co jsem pro vás udělal?“ (Jan 13, 12). Odpovědí na tuto otázku může být jen naše

vděčné mlčení. Žádné naše „zásluhy“ nás nezachrání, vše dobré v našich životech pochází od něj (viz podobenství o révě). Obětí přinesená z jeho lásky a milosrdenství je naše jediná naděje. Když proto klečíme v kostele, když kněz pozvedá hostii a kalich, když po svatém přijímání hovoříme s Bohem, nezapomeňme v našich srdcích vyslovit i tuto úpěnlivou prosbu: „Pane, vysvoboď nás od věčné záhuby a připočti k zástupu vyvolených.“

Roman Cardal

*PhDr. Roman Cardal,
Ph.D., filosof. Přednáší
na vysoké škole CEVRO
Institut a spolupracuje
s Občanským institutem*

GENDEROVÁ TEORIE JE ŠÍLENSTVÍ

Nahlédnutí do knihy rozhovorů s kardinálem Burkem

Zvrácenost genderové teorie, sekularizace kultury, problematika potratů, krize v Církvi... to jsou témata, nad nimiž se zamýšlí kardinál Burke v knižním rozhovoru s francouzským novinářem.

Kořenem kultury smrti je antikoncepce a obrana rodiny je neoddelitelná od obrany života, říká kardinál Burke v rozsáhlém knižním rozhovoru s francouzským novinářem Guillaumem d'Alançon s názvem *Un cardinal au cœur de l'Église* (anglicky *Hope for the World: To Unite All Things in Christ*). Genderovou teorii v ní kardinál, který je patronem Suverénního řádu maltézkých rytířů a bývalým prefektem Apoštolské signatury, nazývá šílenstvím, zabývá se otázkou svatého přijímání pro znovusezdané rozvedené a vyjadřuje se i k řešení krize v Církvi.

„Nechápu, jak je možné mluvit o rodině, aniž bychom se zmínili o obraně lidského života,“ uvedl kardinál Burke. „To je zásadní věc. Antikoncepce a potrat jsou dvě fáze útoku na manželskou lásku. U antikoncepce jde o strach z nového života a tato praxe často vede k potratu. Spojovat práci ve prospěch rodiny s úsilím o ochranu života je otázka zásadní

důležitosti, neboť zdrojem nového života je manželství.“

„Bůh stvořil muže a ženu ke vzájemné lásce, kterou plně vyjadřuje manželské spojení, jež je svou podstatou plodné... Genderová teorie je útokem na tuto pravdu,“ vysvětlil pan kardinál.

„Genderová teorie je umělý výmysl. Není možné mít identitu, která nerespektuje vlastní přirozenost muže a ženy,“ řekl dále. „Je to šílenství, které způsobí nesmírné škody ve společnosti i v životech těch, kdo je podporují. S genderovou teorií společnost nemůže žít. Na některých místech ve Spojených státech může už dnes kdokoli změnit svou identitu a říci ‚dnes jsem muž, zítra budu žena.‘ To je opravdu šílenství. Někteří muži trvají na tom, že budou chodit na dámské toalety. To je nehumánní. Umíte si představit ten zmatek ve školách... Už dnes tu máme obrovský zmatek způsobený falešnou představou, že existuje praktic-

ky nekonečný počet možných sexuálních orientací. Dvojí vyjádření lidské osoby není heterosexuality a homosexualita, ale muž a žena. Autentická teologie antropologie říká, že Bůh stvořil člověka: jako muže a ženu je stvořil.“

Burke upozorňuje, že křesťané musejí hájit přirozený zákon před legislativními útoky, které odporují „tomu, co do lidských srdcí vepsala svrchovaná vůle Boží“. „Nemluvit o přirozeném zákonu znamená popírat rozum,“ dodal.

Také lidé přitahovaní stejným pohlavím si zaslouží skutečnou pastorační péči, uvedl kardinál Burke, péči, která jim nebude škodit tím, že je povzbuzuje, aby se chovali „podle protipřirozených sklonů“. Homosexuální skutky v konečném důsledku způsobují utrpení, neboť odporují „komplementaritě pohlaví a možnosti zplodit nový život“. Lidem s homosexuálními sklony však Církev nabízí příležitosti „objevit, co znamená skutečná lás-

ka,“ řekl kardinál Burke a citoval nauku *Katechismu katolické církve*, podle něhož takoví lidé musejí být přijímáni s „úctou, soucitem a jemnocitem“ (KKC 2358).

Mezi hrozby pro Církev kardinál Burke řadí také neschopnost islámu pokojně koexistovat s jinými náboženstvími a útoky prezidenta Obamy na náboženskou svobodu. „Prezident Obama chce Církev zatlačit mezi čtyři stěny jejích kostelů a znemožnit jí, aby ve svých vlastních nemocnicích a školách aplikovala své zákony,“ varoval kardinál. „Tvrdí, že Církev nesmí zasahovat do problematiky potratu či homosexuality, ale že tyto otázky musí řídit jedině stát.“ Americká vláda „chce po občanech, aby poslouchali nespravedlivé zákony“, například požadavky, aby katolické nemocnice prováděly potraty a distribuovaly antikoncepční prostředky. „Na to odpovídám: to nemůžeme udělat,“ protože „existují situace, kdy křesťan musí odepřít poslušnost, pokud civilní právo nařizuje skutky odporující mravnímu zákonu.“

Otázka neplatných manželství

V otázce, zda znovusezdaní rozvedení, kteří nezachovávají zdrženlivost, smějí přistupovat ke svatému přijímání, trvá Burke na tom, že „nelze říci nic jiného, než co říkal svatý Jan Pavel II.“ Na kontroverzní otázku, která je v Církvi předmětem vzrušených debat, reagoval citací z exhortace Jana Pavla II. *Familiaris consortio*, jež potvrdila trvalou nauku, že ke svátostem lze připustit jen ty civilně znovusezdané rozvedené, kteří žijí jako bratr a sestra. „Životní situace rozvedených a znovusezdaných katolíků neodpovídá tajemství spojení Krista a Církve,“ uvedl Burke.

Liberální preláti, např. kardinál Walter Kasper, prosazovali návrh, aby Církev znovusezdané rozvedené připouštěla ke svatému přijímání, na dvou kontroverzních synodách o rodině. Papež František se tímto problémem zabýval ve své exhortaci z dubna 2016. Mnozí lidé se domnívají, že exhortace *Amoris laetitia* přilila oleje do ohně naznačováním, že v některých případech Církev umožní přistupovat ke svatému přijímání lidem, kteří žijí v objektivně hříšných situacích, aniž by činili pokání.

„Na nedávné synodě... se někdy projevovala tendence sáhodlouze rozebírat všechny problémy rodiny a nemluvit o ničem jiném, což ve mně vyvolávalo dojem, jako by rodina, jakou jsem zažil v dětství, a [zdravé] rodiny, s nimiž jsem se setkával v prvních letech svého kněžství, už ani neexistovaly,“ uvedl Burke. „Mohu vám říci, že existuje spousta skvělých rodin, které fungují dobře!“

Po vydání exhortace napsal Burke v časopise *National Catholic Register*, že je třeba ji číst pohledem katolické nauky. Morální učení Církve nemůže změnit žádný papež, ani kdyby chtěl, říká Burke.

Kardinál Raymond Leo Burke
Foto: <http://www.therealpresence.org>

„Není možné, aby Církev změnila své učení ve věci nerozlučitelnosti manželství,“ uvedl. „Církev, Nevěsta Kristova, poslouchá jeho slova z 19. kapitoly evangelia podle svatého Matouše, která jsou velice jasná, jelikož se týkají přirozenosti manželství. Skutečnost, že jde o slova samotného Krista, nikdo nezpochybňuje a po odpovědi apoštolů je naprosto zřejmý jejich význam pro lidi povolané k životu v manželství.“

Burke jako jeden z nejuznávanějších kanonistů katolické církve strávil značnou část své kariéry ve Vatikánu, kde se zabýval případy platnosti manželství, přesněji řečeno hájil platnost svazku a přezkoumával případy, kdy Církev prohlásila, že manželství nikdy ve skutečnosti neexistovalo, a je tedy neplatné.

Papež František v červnu vyvolal rozruch prohlášením, že „velká většina“

katolických manželství je „neplatná“. Vatikán následně jeho výroky v oficiálním přepisu jeho projevu pozměnil a četní kanonisté i teologové odpověděli, že byly nesprávné. I když d'Alancón papežovy výroky přímo nezminil, zeptal se kardinála, zda je „skutečně od počátku neplatných mnoho manželství“.

„Těžko říct, kolik manželství je neplatných od chvíle, kdy došlo k vzájemnému souhlasu... Tvrzení, že určité procento manželství je neplatných, je neodůvodněné,“ řekl Burke. „To by otevřelo dveře k mentalitě nakloněné k rozvodu a zrušení některých platných manželství, neboť by nikdo nevyšetřoval, zda jsou k žádosti o prohlášení neplatnosti důvody.“

Špatná katecheze a nešvary v liturgii

Kardinál Burke se v celé knize vyznává z vroucí lásky ke katolické víře, kterou mu v dětství vštípili rodiče. Stěžuje si na „invazivní sekularizaci kultury“, která „pronikla i do života Církve“ a byla největší překážkou jeho působení v biskupském úřadu. Jak uvedl, k této krizi přispěla špatná katecheze a změny v liturgii, které jsou nepravdivě považovány za výsledek Druhého vatikánského koncilu či jeho „ducha“.

„Vzpomínám si, že po roce 1968 jsem se účastnil liturgických oslav, v nichž nezbylo téměř nic z toho, čím má být mše svatá,“ vzpomíná kardinál. „Jel jsem tehdy do Holandska, kde jsem zažil mši, na niž se kněz dostavil oblečený v civilu. Z celé liturgie se absolutně nedalo poznat, že jde o mši svatou.“

„Člověk se stále více stává svou vlastní modlou a to, co je dobré a co špatné, posuzuje podle vlastních subjektivních dojmů. Často zapomíná nebo popírá význam tajemství, a proto už nad ním nedokáže žasnout. Spolu se smyslem pro tajemství postupně mizí i smysl pro víru a pro posvátno. Lidé současně krutě trpí nedostatečnou výchovou a snesou v nejlepším případě jakýsi neukotvený formalismus, a to jak ve svých lidských vztazích, tak v liturgické praxi... Bohoslužba soustředěná na člověka protiče sama sobě, a právě to vedlo mnoho lidí k tomu, že se přestali účastnit nedělní mše svaté i jiných svátostí,“ poznamenal kardinál.

Burke uvedl, že si všiml rostoucí touhy po tradičnějších formách bohoslužby a „žízň po slyšení pravd víry“ u mladší generace. Mladé lidi dusilo a v mnoha případech zranilo, že vyrůstali v sekularizované kultuře namísto kultury křesťanské, v níž byl vychován on sám. Rozvod rodičů, pornografie a „osvobození od morálky“ k těmto zraněním přispívají, ale mnozí přesto „hledají pravou lásku“ a Boha.

„Všímám si také toho, že tyto mladé, kteří žijí ve světě, z něhož je Bůh vylučován, často velice přitahuje krásná, posvátná liturgie celebrowaná s důstojností, jaká náleží Nejsvětější Oběti, ať v mimořádné či řádné formě římského ritu, pokud je v ní přítomna velká zbožnost a smysl pro transcendenci, která znamená, že jsme obráceni k Pánu a že se zpřítomňuje kalvárská oběť,“ řekl Burke. Rovněž souhlasně zopakoval postoj kardinála Roberta Saraha, prefekta Kongregace pro bohoslužbu, že přijímání Eucharistie vkleče a do úst podporuje úctu k Nejsvětější Svátosti, v níž, jak učí katolická církev, je skutečně a podstatně přítomen Ježíš Kristus s tělem, krví, duší a božstvím.

Problémy žen po potratu

Burke říká, že k řešení hlubokých krizí, jimž čelí moderní svět, je kromě obnovy

liturgie dále nutné odmítnout „narcistní individualismus“, znovuobjevit význam rodinného života a podporovat ctnost. „Nedostatek mravního života“ je vážnější než materiální chudoba, řekl kardinál Burke a zmínil se o „emoční křehkosti“, jíž trpí mladí lidé, kteří měli několik sexuálních partnerů. „Citová nestálost je strašlivá forma bídy,“ uvedl.

Burke povzbudil katolíky, aby nikdy nepřestávali hájit život a rodinu a poukázal na příklady svaté matky Terezy, profesora Jérôme Lejeuna a lidí, jako je pomocný biskup Austin Vaughan z New Yorku, „kteří šli za svou oddanou službu životu i do vězení.“¹

„Pokojné a důrazné“ svědectví ve prospěch ochrany života „nese ovoce“, řekl kardinál Burke, a je správné, že si pro-life aktivisté váží konvertitů, kteří se k nim přidávají, jako je bývalý potratář Bernard Nathanson a žalující strana v kauze Roeová vs. Wade² Norma McCorveyová, jež se sama stala aktivistkou hnutí pro život. Zastánci života však nikdy nesmějí zapomínat projevovat soucit a milosrdenství těm, kteří se účastnili potratu.

Kardinál Burke zmínil, že za dobu svého kněžství se setkal s mnoha lidmi, kteří trpěli v důsledku potratu, a že mu několik žen po potratu „řeklo, že v noci

slýchají pláč svého nenarozeného dítěte... Musíme chápat velké utrpení žen, které prožily potrat, naslouchat jim a stát při nich jako svědkové Božího milosrdenství, nevýslovné lásky Pána Ježíše, který bohatství svého Srdce otevírá těm, kteří se i přes svůj hřích k němu s důvěrou obrací.“

V knižním rozhovoru kardinál Burke také prozradil, že jeho matku, která byla v těhotenství vážně nemocná, lékař nutil k potratu. Jeho rodiče však věřili, že „jim Kristus poskytne potřebnou pomoc“, a on se narodil úplně zdravý.

Claire Chretienová

<https://www.lifesitenews.com>

Přeložila Lucie Cekotová

(Mezitimulky redakce)

¹ Mons. Austin Vaughan se v roce 1988 stal prvním americkým biskupem uvězněným za účast v „Operation Rescue“, akci, při níž pro-life aktivisté blokovali přístup k potratovým klinikám. Za stejný „přečin“ byl odsouzen k několikadennímu pobytu ve vězení ještě nejméně osmkrát. Pozn. překl.

² Rozhodnutím v případě Roeová vs. Wade Nejvyšší soud USA v roce 1973 legalizoval potrat bez omezení na území celých USA. „Roeová“ byl pseudonym Normy McCorveyové. Pozn. překl.

HLEDEJME PRAVDU

Pomalu si začínáme zvykat, že pár mrtvých v důsledku teroristického útoku není nic neobvyklého. Přitom je to teprve rok a půl, kdy byla rozpoutána fanatická kampaň „Je suis Charlie“, v čele s hlavními evropskými politiky. Pátrat po stanovisku paní Merkelové den po teroristickém útoku v Mnichově je zbytečné. Zda mlčí ona, nebo média, nevím.

Česká média a mnozí další mají téma nové. Paní poslankyně za sociální demokracii Pavlína Nytrová si jako člověk, kterého chrání imunita, dovolila vyjádřit svoji obavu z pokračující destrukce morálních hodnot v naší společnosti. Udělala to ve chvíli, kdy se pan Dienstbier pokouší prosadit osvojení dětí homose-

xuály. Paní Nytrová jako jeden z mnoha argumentů proti tomuto osvojení poukázala na tzv. salámovou metodu (postupné prosazování požadavků, které by společnost najednou nepřijala, i za pomoci bezostyšného lhaní – př. „o adopci dětí nám rozhodně nejde“ při schvalování registrovaného partnerství) a řekla, že posledním krokem, o nějž homosexuálům půjde, je prosazování snižování věku pro sexuální styk. Nikde jsem si nepřčetla, že by paní Nytrová ve svém příspěvku řekla, že homosexuálové jsou pedofilové. To však nebylo potřeba.

Hon na čarodějnice mohl odstartovat. Od rodičů jsem slyšela, že takto se veřejnost chovala v padesátých letech.

Okamžité výzvy k odchodu ze strany, předvolání na kobereček, komentáře v médiích, že způsobila vlnu znechucení, až po nadávky o kreatuře z úst univerzitního profesora. Člověk stěží věří, že žije ještě v demokracii a už vůbec ne v té, která tak zdůrazňuje nutnost tolerance.

Co se tedy stalo? Co udělala paní poslankyně, že si vysloužila takový útok? Je snad její tvrzení lživé? Resp. je její názor špatný? Každý, kdo se o tuto otázku zajímá, ví, že popisuje realitu. V Evropě existují strany, které mají za cíl prosadit pedofilii. Existují vlivní lidé, kteří pedofilii prosazují a považují za normální. Doporučuji přečíst vynikající knihu *Architekti kultury smrti* (autoři Donald De Marco

a Benjamin Wiker), ke které napsal výbornou předmluvu pan Martin Komárek. A pokud někomu tyto skutečnosti nejsou známé, ptám se proč?

Proč o takto důležitých skutečnostech a tématech média neinformují? Proč jsme byli zahrnuti množstvím zpráv o pronásledování zvrácené skupiny Pussy Riot, třásli se o demokracii v Rusku a takřka bez povšimnutí médií prošel brutální zásah proti pokojné demonstraci na podporu tradiční rodiny v roce 2013 ve Francii, s více než miliónem účastníků? Násilí francouzské policie si nezdalo s násilím policejního zásahu dne 17. listopadu 1989 na Národní třídě, dokonce navíc policie použila proti matkám s dětmi a kočárky slzný plyn.

Základním problémem je, že společnost rezignovala na hledání pravdy. Všechno je relativní, pravda neexistuje, chceme neomezenou svobodu, ze všech médií se nám vštěpuje přesvědčení, že jsme tady pro zábavu. Hledáme stále větší vzrušení v naději, že nám přinese štěstí. Nic z toho však člověka nevyvede z prázdnoty života. Zábava vůbec není špatná, pokud je formou odpočinku. Je však vražedným zlem, pokud se z ní dělá smysl existence.

Pravda života je jen jedna, lží je nespočetné množství. Přesto pravda dává životu neuvěřitelnou rozmanitost, bohatství, dobrodružství, rozvíjí život v tisícíročních podobách, v nepředstavitelné nádhře. Život, který by chtěl umožnit

lidem vybírat podle jejich libovůle, co se jim hodí, co se hodí jejich nejnižším pudům, relativismus, vede jen k totalitě, uniformitě, zabíjení...

Dovolím si citovat z článku vážného pana prof. Petra Vopěnky, který k tomuto tématu publikoval vynikající článek a kterého rozklad základních morálních hodnot velmi trápil: „Italští, ale i jiní komunisté pochopili, že teprve po rozbití civilizace založené na židovsko-křesťanských naukách a hodnotách lze usilovat o nastolení komunistického společenského řádu. Ne krvavá, ale kulturní revoluce je správnou opravou chyb obsažených v marxistické teorii. Proto usilovali o spojení se západními intelektuály, kteří pohrdají křesťanstvím a buržoazní kulturou a kteří utvářejí myšlení mládeže.“

Jak komunisté po první světové válce tvrdili, nejdříve je nutné změnit kulturu, protože poté jim moc spadne do klína jako zralé ovoce. Je nutné zničit především rodinu, zavedením programu radikálního sexuálního vzdělávání ve školách, učením o volné lásce, svobodném pohlavním styku, archaické povaze rodin, zastaralosti monogamie atd. Vykorenění lidí, s psychologickými problémy, kteří se nerodí v pevné rodině s matkou a otcem, kteří ani svoje skutečné rodiče nebudou znát, kteří neznají základní morální hodnoty, se ovládají snáz.

Nedá mi, abych v souvislosti s celou kauzou nezapomněla politika, který byl

ve 20. století urážen snad nejvíce ze všech, Ronalda Reagana. Nenáviděn představiteli východního bloku byl západními liberály obviňován z hlouposti, lenosti, tuposti, nazýván válečným štváčem, aby pak dokázal bez jediného výstřelu demontovat říši zla. Dnes jsou na něj psané apologetiky, ve kterých se vzpomíná především na jeho charakter a odvalu, na to, že jeho největší předností bylo, že nic nepředstíral, jen mluvil pravdu a držel dané slovo.

Paní poslankyně nelhala, nikoho nenapadla (význam jejích slov musel být překroucen, aby z toho mohla být obviněna), jen v parlamentu, který si platíme právě proto, aby v něm diskuse probíhala, upozornila na realitu. Šlápla tím ovšem na „kuří oko“ lobby nesmírně mocné, agresivní, ovládající média, banky, obchod s hormony, spermii, s produkty vydávajícími se za léky, které však ve skutečnosti v obrovském rozsahu slouží jen k pokusům sociálního inženýrství. Už dnes jde o ohromný byznys.

Poděkujeme proto paní poslankyni Nytrové za odvahu nejen hájit morální hodnoty, ale také neustoupit štvavému útoku.

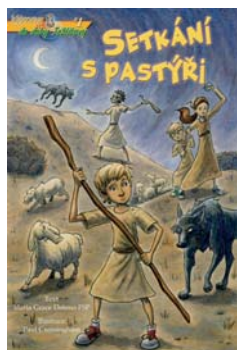
Stanislava Kubizňáková

Ing. Stanislava Kubizňáková, ekonomka, bývalá členka KDS

Z nabídky nakladatelství a knihkupectví PAULÍNKY

NAKLADATELSTVÍ A KNIHKUPECTVÍ PAULÍNKY • Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha I, tel.: 224 818 757, mobil 733 755 999, on-line knihkupectví: www.paulinky.cz, e-mail: objednavky@paulinky.cz

Evangelium na každý den 2017

Knížka kapesního formátu pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie Církve. Brož., 480 str., 99 Kč

Maria Grace Dateno FSP: Setkání s pastýři

Sourozenci Caleb, Hana a Noe se záhadným způsobem ocitají v dávné době, která je sice vzdálená a přece velmi blízká... Malí čtenáři jsou zváni, aby s nimi prožili jeden z nejkrásnějších příběhů evangelia. Brož., 80 str., 99 Kč

Isabelle Prêtre: Jak si zpackat život snadno a rychle

Neobvyklé, ale chytré „zrcadlo ke zpytování svědomí“, které s překvapivou dovedností vyvádí čtenáře ze zahleděnosti na jednotlivé chyby a vzbuzuje v něm otázky o základním nasměrování celého jeho života. Brož., 120 str., 149 Kč

KARDINÁL BURKE V ČESKÉ REPUBLICĚ

12.–15. října 2016 • Vyšší Brod, České Budějovice, Brno, Praha

Kardinál Raymond Leo Burke, patron Maltéžského řádu a člen několika úřadů Římské kurie, navštíví ve dnech 12. až 15. října 2016 Českou republiku, kam přijíždí na pozvání organizací Res Claritatis, Hnutí pro život ČR a Nejmenší z nás. V rámci své návštěvy bude celebrovat mše svaté ve Vyšším Brodě a v Praze na Strahově a pronese přednášky na Jihočeské univerzitě v Českých Budějovicích a na konferenci „Nejmenší z nás“ v Brně. Všechny akce jsou otevřené pro veřejnost a srdečně vás na ně zveme. Další informace najdete na <http://rcmonitor.cz/kardinalburke/>

PROGRAM

12. října

9.00 Pontifikální mše svatá (podle Římského misálu z roku 1962)

klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Cisterciácké opatství ve Vyšším Brodě

14.30 přednáška „Setrvat v pravdě Kristově: manželství, přirozený zákon a nauka Církve“. Aula Jihočeské univerzity, České Budějovice

13. října

10.00 přednáška „Evangelium života a nová evangelizace“ v rámci konference o právní ochraně osob před narozením

Aula A203 Fakulty stavební VUT, Brno, registrace na nejmensiznas.cz

14. října

18.00 Prezentace českého překladu knihy Petera Kwasniewského „Povstávání z prachu: Tradiční liturgie a obnova Církve“ za účasti autora; knihu uvede J. E. Raymond kardinál Burke, Knihovna Strahovského kláštera, Praha; registrace na hesperion.cz

15. října

10.00 Pontifikální mše svatá (podle Římského misálu z roku 1962)

bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Královská kanonie premonstrátů na Strahově, Praha

MÁMA, TÁTA A DĚTI

Evropská občanská iniciativa na ochranu manželství a rodiny

Ještě za mého dětství – a to není ani půl století – bylo úplně jasné, co je rodina: táta, máma žijící v manželství a jejich děti. Samozřejmě, že i tehdy byly v rodinách starosti, ale bylo to vnímáno jako neštěstí, když se někomu rozvedli rodiče nebo když nějakému dítěti chyběl jeden z rodičů.

Dnes doba přináší nové ideje. Jsme skrze cílenou práci mnoha ideologických ničitelů rodiny svědky snah o rekonstrukci kulturních, tj. osvědčených civilizačních vzorců, které dokázaly po staletí do společnosti vnášet pouze jediné: perspektivu, naději, všeobecný prospěch. Rodinou dnes některé materiály z vládních úřadů rozumí pouze vztahově spřízně-

nou a solidární skupinu minimálně dvou osob. Do toho se vlastně vejde cokoli: milenci i milenky, mnohoženství či mnoho-mužství a nakonec, proč ne třeba i parta squaterů – ti také umí být spolu solidární.

Proto je nutné pojmy manželství a rodiny definovat, aby bylo jasné, co se jimi i pro právní předpisy rozumí. Evropská občanská iniciativa Máma, táta a děti, kterou v ČR za Výbor na obranu rodičovských práv (VORP) koordinujeme, usiluje o vydání jednoznačné definice v rámci právních předpisů EU. Aby se tím orgány EU zabývaly, potřebujeme nasbírat za ČR 15 tisíc podpisů. Věříme, že nám s tím pomůžete. Prosíme proto moc o spolupráci.

Přiložené archy v čísle RCM širte, kopírujte. A nasbírané podpisy (třeba i jeden na archu) zašlete do 30. 11. 2016 na adresu VORP (viz petiční arch dole vpravo). Je také možné iniciativu podpořit online podpisem na adrese <http://mumdadandkids.eu/cs> (stránka je v češtině). Nezapomeňte správně vyplnit číslo osobního dokladu (občanský průkaz nebo pas), bez něj by podpis nemohl být započítán.

Jana Jochová
Výbor na obranu rodičovských práv

Letem světem

Noviny *Corriere della Sera* přinesly zajímavé výsledky svého průzkumu, který byl uskutečněn ve Velké Británii. **Zkoumal, která povolání člověka nejvíc naplňují radostí a štěstím. Jak to dopadlo? Na prvním místě se ocitli řeholníci, za nimi vedoucí pracovníci a třetí místo patřilo manažerům v zemědělství. Teprve na sedmém zůstali lékaři. Z toho je vidět, že lékařů duše je dnes víc třeba než lékařů těla, nebo ne?**

Mnozí z nás to mohli slyšet na vlastní uši. V promluvě kardinála Meisnera na letošní svatováclavské pouti ve Staré Boleslavi zazněla naléhavá slova: „Ještě mi zní v uších, co řekla papežovi a synodním otcům jedna mladá Portugalka. Zdůraznila: ‚To, oč my mladí prosíme Církev v čase nové evangelizace, to, oč vás prosíme, abychom mohli být svědky Krista, který nás osvobodil, je toto: prosíme Církev – dej nám Krista! Prosíme o svobodu, nikoli o nějaký vzdálený ideál nebo utopii, která se nedá uskutečnit, chceme svobodu jako vlastní zkušenost, jakou můžeme žít už teď. Chceme být vysvobozeni z našich dnešních vězení. Chceme tuto svobodu pocítovat jako něco, co lze nalézat už tady a teď. Chceme takovou svobodu, jakou je dnes sám přítomný a zosobněný Kristus. Církví, dej nám Krista! Prosíme o odvahu k jasnému a konkrétnímu hlásání Krista jako pravdy křesťanství. Prosíme o právo a úkol moci mít odhalenou tvář, která se neskrývá za zatěžujícími struktura-

mi a dvojnáznými postoji. Církví, dej nám Krista! **Prosíme o evangelium takové, jaké je v celé své radikalitě. Nechceme žádnou zjednodušenou verzi, která se nám předkládá v mnoha pastoračních programech. Jednoduchá verze, která se bojí toho, aby nás nenechala trpět. Evangelium nás může vést k tomu, abychom dali svůj život. Jeho oslabené formy nás mohou dlouho zají-**

Koláž: mimi

mat, potom nás ale začnou nudit a zadusit nás. Církví, dej nám Krista! To je to, co my v Evropě a v celém světě dlužíme mladším generacím. Z toho se nesmíme vyvléci. Na tom závisí štěstí a harmonie našich národů a budoucnost našich dětí i jejich dětí. Při následování svatého knížete Václava jsme my ve střední Evropě pověřeni především tím, abychom slovem a skutkem zvěstovali pravdu o světě, o člověku a o Bohu, aby se tak lidské soužití mohlo uspořádat z chaosu do řádu.“

A připravujeme se na další důležitá setkání, samozřejmě na prvním místě s Kristem, tentokrát též prostřednictvím významných pastýřů našich dní. Doporučujeme vaši pozornost program návštěvy kardinála Burkea, který do České republiky zavítá už 12. října. Svá zásadní vystoupení bude mít 12. října na půdě Jihočeské univerzity a den poté na konferenci *Nejmenší z nás* v Brně. Nenechte si ujít tuto výjimečnou příležitost, protože lidé, kteří umí druhé spojovat, nadchnout a především podnítit k dobrému, se mají potkávat skoro povinně. **My věříme, že naši čtenáři patří právě mezi ty, s nimiž je setkání vždy obohacením a kteří sami vyhledávají a utužují dobré kontakty pro větší čest a slávu Boží a růst Božího království na zemi! Dar života, dar času, dar síly, dar modlitby, dar a schopnosti být někomu nablízku jsou prostě k nezaplacení.**

A ještě jedna dobrá zpráva na konec – homosexuální lobbisté prohrávají svůj zápas o prosazení nároku na osvojení dětí. Po zásahu premiéra Sobotky je už nyní jasné, že do konce volebního období se zákon nestihne projednat, tudíž ani schválit. To ovšem znamená jediné: ne ruce do klína, ale k další práci. Vždyť nejde o nic menšího než o rodiny. Naši budoucnost a smysl civilizace. Pomocí můžete např. podpořením petice, kterou najdete uvnitř čísla. Každý podpis je nesmírně potřeba! Díky!

-zd-

9. 10. Ne	28. neděle v mezidobí 2 Král 5,14–17, Žl 98, 2 Tim 2,8–13, Lk 17,11–19
10. 10. Po	sv. Paulin, biskup Gal 4,22–24.26–27.31 – 5,1, Žl 113, Lk 11,29–32
11. 10. Út	sv. Jan XXIII., papež Gal 5,1–6, Žl 119, Lk 11,37–41
12. 10. St	sv. Radim, biskup Gal 5,18–25, Žl 1, Lk 11,42–46
13. 10. Čt	sv. Eduard Ef 1,1–10, Žl 98, Lk 11,47–54
14. 10. Pá	sv. Kalist I., papež a mučedník Ef 1,11–14, Žl 33, Lk 12,1–7
15. 10. So	Památka sv. Terezie od Ježíše, panny a učitelky Církve Ef 1,15–23, Žl 8, Lk 12,8–12

16. 10. Ne	29. neděle v mezidobí Ex 17,8–13, Žl 121, 2 Tim 3,14 – 4,2, Lk 18,1–8
17. 10. Po	Památka sv. Ignáce Antiochijského, biskupa a mučedníka Ef 2,1–10, Žl 100, Lk 12,13–21
18. 10. Út	Svátek sv. Lukáše, evangelisty 2 Tim 4,9–17b, Žl 145, Lk 10,1–9
19. 10. St	sv. Pavel od Kříže, kněz Ef 3,2–12, Iz 12,2–6, Lk 12,39–48
20. 10. Čt	sv. Irena Ef 3,14–21, Žl 33, Lk 12,49–53
21. 10. Pá	bl. Karel Rakouský Ef 4,1–6, Žl 24, Lk 12,54–59
22. 10. So	sv. Jan Pavel II., papež Ef 4,7–16, Žl 122, Lk 13,1–9

Res Claritatis MONITOR – publicistický čtrnáctideník, vydává Res Claritatis. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. ISSN 1214-8458. MK ČR E 15474. Adresa redakce: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha, e-mail: redakce@rcmonitor.cz, číslo účtu: 2400089111/2010. Šéfredaktor: Zdeňka Rybová. Výkonný redaktor: Mgr. Dagmar Kopecká. Redakční rada: Mgr. Roman Cardal, Ph.D., fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP, Ing. Josef Mudra, Mgr. Radim Ucháč, Mgr. Ondřej Vaněček. Teologický poradce: fr. Mgr. Pavel M. Mayer OP. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství pražského čj.: arc/419/10 ze dne 10. 9. 2010. Nevyžádané příspěvky a materiály se nevracejí.